

Sygn. akt II AKa 466/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA – Marek Motuk

SO (del.) – Jacek Matusik

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 r.

sprawy D. S.

w przedmiocie zadośćuczynienia i odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 września 2014 r. sygn. akt XII Ko 6/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

D. S. złożył wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 50.000 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 110.000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie Sądu Rejonowego w Piasecznie sygn. akt

II K 414/10 (poprzednio II K 225/08), w której został prawomocnie uniewinniony.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 17 września 2014 r. sygn. akt XII Ko 6/14:

- wniosek oddalił;

- kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację złożył **pełnomocnik** wnioskodawcy. Zaskarżył on wyrok w części oddalającej wniosek, zarzucając obrazę:

a) art. 552 § 4 k.p.k. - przez błędne przyjęcie, że nie zachodzą przesłanki do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia i odszkodowania, w sytuacji gdy wnioskodawca był tymczasowo aresztowany od 10 czerwca 2008 r. do 20 sierpnia 2009 r. tj. przez okres ok. 15 miesięcy, a na poczet kary orzeczonej w sprawie o sygn. akt X K

1090/10 zaliczono mu jedynie 6 miesięcy pozbawienia wolności, przez co Sąd I Instancji bezzasadnie oddalił wniosek w przedmiocie prawie 9 miesięcy niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania;

b) art. 417 k.p.k. - poprzez nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd I Instancji, iż zaliczeniu na poczet orzeczonej kary w wysokości 6 miesięcy pozbawienia wolności podlega w pełni okres 15 miesięcy tymczasowego aresztowania stosowanego w innej sprawie, w której zapadł wyrok uniewinniający.

W konkluzji apelacji pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie wniosku D. S. w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w całości,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W sprawie Sądu Rejonowego w Piasecznie sygn. akt II K 414/10 D. S. był tymczasowo aresztowany od dnia 10 czerwca 2008 r. do dnia 20 września 2009 r., a więc przez okres ponad 15 miesięcy. W sprawie tej w dniu 1 sierpnia 2012 r. zapadł wyrok uniewinniający, który uprawomocnił się 15 stycznia 2013 r. W dniu 11 września 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie na wniosek D. S. na podstawie art. 417 k.p.k. na poczet kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej przez tenże Sąd w sprawie o sygn. akt X K 1090/10 zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania wnioskodawcy w sprawie Sądu Rejonowego w Piasecznie sygn. akt II K 414/10, uznając powyższą karę za wykonaną w całości.

W wyżej wymienionym postanowieniu nie określono konkretnego okresu, który zaliczono D. S. na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt X K 1090/10. Nie ulega jednakże wątpliwości, że zaliczono okres odpowiadający wysokości tej kary, tj. okres 6 miesięcy tymczasowego aresztowania wnioskodawcy w sprawie o sygn. akt II K 414/10. W żadnej mierze na poczet kary 6 miesięcy pozbawienia wolności nie mógł być zaliczony cały okres tymczasowego aresztowania wnioskodawcy w sprawie II K 414/10, który przekraczał 15 miesięcy.

Zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na podstawie art. 63 k.k. lub art. 417 k.p.k. wyłącza możliwość zasądzenia odszkodowania w trybie przepisów rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2007 r. sygn. akt II KK 197/07 OSNwSK 2007/1/2620). Dotyczy to jednakże sytuacji, gdy wnioskodawca w innym równoległe toczącym się postępowaniu karnym został uznany za winnego i wymierzono mu prawomocnie karę pozbawienia wolności, na poczet której w całości zaliczono mu okres tymczasowego aresztowania w innej sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 lutego 2012 r. sygn. akt II AKa 11/12, LEX nr 1120033). Natomiast, gdy na poczet orzeczonej kary zaliczono tylko część okresu tymczasowego aresztowania stosowanego w sprawie, której dotyczy wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia, co niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sprawie, to wnioskodawcy służy prawo do dochodzenia tych roszczeń w odniesieniu do tej części okresu tymczasowego aresztowania, które nie zostało zaliczone na poczet kary na podstawie art. 417 k.p.k.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, a sprawa podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu Sąd I instancji rozstrzygnie o zasadności żądań wnioskodawcy w zakresie, o którym mowa wyżej.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.